

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ludmily Sandnerové a soudců JUDr. Jana Ryby a Mgr. Ivety Postulkové v právní věci žalobce: **JOGA LUHAČOVICE, s.r.o.**, se sídlem Uherskobrodská 984, Luhačovice, IČ: 606 97 628, zast. JUDr. Jakubem Dohnalem, Ph.D., advokátem se sídlem Palackého 75/21, Nová Ulice, Olomouc, proti žalovanému: **Ministerstvo životního prostředí**, se sídlem Vršovická 1442/65, Praha 10, o žalobě proti nezákonnému zásahu správního orgánu ze dne 16. 6. 2017,

t a k t o :

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se podanou žalobou domáhal určení nezákonnosti zásahu Ministerstva životního prostředí (dále jen „MŽP“ nebo „žalovaný“), jehož se měl žalovaný dopustit vydáním výzvy ze dne 16. 6. 2017, č.j. 1868/330/17, 41069/ENV/17 (dále jen „výzva“) vydanou dle § 14f zákona č. 218/2000 Sb., o rozpočtových pravidlech, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „ZRP“).

Ve výzvě žalovaný konstatoval porušení podmínek poskytnuté dotace (dále jen „PPD“) a za uvedené pochybení stanovil finanční opravu ve výši 100 % z celkově vyplacené části dotace, která představovala částku 28 566 285,24 Kč z prostředků Fondu soudržnosti (dále též „FS“) a částku 5 041 109,19 Kč z prostředků Státního fondu životního prostředí ČR (dále též „SFŽP“). Z odůvodnění výzvy vyplývá, že došlo k porušení PPD, které jsou přílohou č. 1 Rozhodnutí o poskytnutí dotace č. 115D242000285 (dále jen

„RoPD“) a Smlouvy č. 08019884 o poskytnutí podpory ze Státního fondu životního prostředí ČR v rámci Operačního programu Životní prostředí (dále jen „Smlouva“), k nimž jsou uvedena následující zjištění:

- Zjištění č. 1: Žalovaný zjistil, že došlo ke změnám projektu oproti projektové dokumentaci pro stavební povolení, které nebyly hlášeny SFŽP a dále zjistil, že byly provedeny vícepráce, jejichž objem, faktury a doklady o zaplacení nebyly předloženy na SFŽP, čímž byly porušeny PPD, oddíl A, písmeno b) a Smlouva, část III., oddíl 5, písm. b).
- Zjištění č. 2: Bylo zjištěno, že příjemce dotace věrohodně nedoložil objem subdodávek podílejících se na realizaci akce a zároveň neposkytl kontrolní skupině kompletní a úplné informace o těchto subdodávkách, čímž porušil PPD, oddíl B, odst. 2, písm. a) a Smlouvu, část III., oddíl 6B, písm. a).
- Zjištění č. 3: Dále bylo zjištěno, že příjemce dotace nearchivuje doklady k projektu dle pravidel Operačního programu Životní prostředí (dále jen „OPŽP“), tedy že nevede přehlednou složku projektu, na což byl několikrát upozorněn členy kontrolní skupiny SFŽP, a že rovněž nedoložil některé požadované stavební deníky, čímž porušil PPD, oddíl B, odst. 2, písm. b) a Smlouvu, část III., oddíl 6B, písm. b).
- Zjištění č. 4: Příjemce dotace doložil pouze část dokumentace k závěrečnému vyhodnocení akce, část podkladů však nebyla ke dni ukončení kontroly na SFŽP doručena, čímž byly porušeny DPP, oddíl A, písm. d) a Smlouva, část III., oddíl 5, písm. f).
- Zjištění č. 5: Kontrolní skupinou bylo identifikováno riziko neudržitelnosti projektu, kdy je kompostárna předimenzována a neplní řádně účel, pro který byla dotace poskytnuta, neboť nezpracovává dostatečné množství odpadů stanovené v PPD, kdy míra plnění dosahovala v letech 2014 a 2016 pouhých 16 až 18 %. Tímto došlo k porušení PPD, oddíl A, písm. c) a Smlouvy, část III., oddíl 5, písm. d), e).

Ve vydání této Výzvy, v jejímž závěru byl vyzván k úhradě uvedených částek do 30 dnů od doručení výzvy, spatřuje žalobce nezákonný zásah.

V podané žalobě uvádí, že naplnil všechny podmínky pro účely ochrany dle § 82 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen s. ř. s.). Vychází přitom z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 3. 2005, sp. zn. 2 Aps 1/2005 a tvrdí, že byl přímo (1. podmínka) zkrácen na svých právech (2. podmínka) nezákonným (3. podmínka) zásahem, pokynem nebo donucením správního orgánu, které nejsou rozhodnutím (4. podmínka), a byl zaměřen přímo proti němu nebo v jeho důsledku bylo proti němu přímo zasaženo (5. podmínka), přičemž zásah nebo jeho důsledky musí trvat nebo musí hrozit opakování zásahu (6. podmínka). Dle těchto podmínek lze rozčlenit i žalobní body.

V prvním žalobním bodu žalobce tvrdí, že je, coby příjemce dotace, vyzván žalovaným, aby přímo on vrátil žalovanému částku ve výši 100% poskytnuté dotace na projekt a že tedy je tímto splněna 1. podmínka.

Ve druhém žalobním bodu žalobce uvádí, že pro aktivní legitimaci postačuje skutkově podložené tvrzení, že zásah správního orgánu se negativně projevil v právní sféře žalobce. Jelikož je po žalobci autoritativně vyžadováno navrácení poskytnutých prostředků, jedná se o zásah, který se negativně projevuje v právní sféře žalobce, tudíž i 2. podmínka je splněna.

Ve třetím žalobním bodu žalobce spatřuje nezákonnost zásahu v nesprávném postupu žalovaného, čímž je naplněna i 3. podmínka. Žalovaný v rozporu s požadavky ustanovení § 14f odst. 4 ve spojení s § 14 odst. 6 ZRP nepřihlédl k závažnosti porušení rozpočtové kázně a jeho vlivu na dodržení účelu dotace. Žalobce dodává, že žalovaný nezdůvodnil, jakými hledisky se řídil při stanovení 100% výše finanční opravy i přesto, že žalobce si poskytnutou dotaci neponechal, ale použil ji v souladu s účelem, pro který byla udělena. Žalobce je toho názoru, že rozhodnutí o stanovení finanční opravy musí vždy obsahovat přezkoumatelné posouzení závažnosti, důsledků a okolností porušení.

Ve čtvrtém žalobním bodu žalobce subsumuje předmětnou výzvu pod legislativní zkratku „zásah“ uvedenou v § 82 s. ř. s., neboť se nejedná o rozhodnutí, ale o akt či úkon veřejné správy směřující proti jednotlivci, a tedy splňuje 4. podmínku.

V pátém žalobním bodu žalobce konstatuje rovněž splnění 5. podmínky v důsledku toho, že předmětná výzva je směřována přímo vůči žalobci a negativně zasahuje přímo do jeho sféry.

V šestém žalobním bodu žalobce vzhledem k 6. podmínce podotýká, že od doručení výzvy do datové schránky dne 23. 6. 2017 měl do 30 dní uhradit finanční prostředky. Ke dni podání žaloby byl tedy již v prodlení se splněním této povinnosti a účinky nezákonného zásahu tak do dnešního dne trvají.

Závěrem žalobce shrnuje, že vzhledem ke kumulativnímu splnění všech šesti podmínek je aktivně legitimován k podání žaloby proti nezákonnému zásahu správního orgánu a navrhuje, aby soud určil, že zásah žalovaného spočívající ve vydání Výzvy doručené žalobci dne 23. 6. 2017 k uhrazení částky 28.566 285,24 Kč z prostředků Fondu soudržnosti a částku 5 041 109,19 Kč z prostředků Státního fondu životního prostředí ČR, s účinky od 23. 6. 2017 dosud, je nezákonným zásahem. Současně navrhuje, aby soud přiznal žalobci náhradu nákladů řízení.

Žalovaný v písemném vyjádření navrhl zamítnutí žaloby a k jednotlivým námitkám uvedl následující.

Žalovaný zpochybňuje tvrzení žalobce, že se v případě předmětné výzvy dle § 14f ZRP jedná o „zásah“ v širším smyslu, jak je vyjádřen v rozsudku Nejvyššího správního soudu sp. zn. 2 Aps 1/2005, a dovozuje tak nedůvodnost poskytnutí ochrany proti nezákonnému zásahu dle § 82 s. ř. s.

Žalovaný se ztotožňuje se čtvrtým i pátým žalobním bodem, a sice, že se jedná o pokyn správního orgánu příjemci dotace, který není rozhodnutím, a že výzva je zjevně

směřována přímo vůči žalobci. Tímto konstatuje splnění 4. a 5. podmínky, jež byly stanoveny v rozsudku sp. zn. 2 Aps 1/2005.

Žalovaný však naopak nesouhlasí s tvrzením, že jsou splněny 1. a 2. podmínka, a to proto, že výzva je sice úkonem apelativním, majícím přimět příjemce dotace, aby něco učinil, avšak přímo nevynutitelným a ve své podstatě pouze informativním. Žalovaný je tedy toho názoru, že se žádná práva žalobce nezkracují a tím méně pak přímo. Ačkoliv je obsahem výzvy sdělení o stanovení korekce, nejedná se o rozhodnutí (individuální právní akt) žalovaného vůči žalobci, neboť k tomuto je oprávněn v rámci daňového řízení příslušný OFS (orgán finanční správy – pozn.). Nadto v předmětné výzvě není stanovena sankce v případě, že žalobce výzvě nevyhoví, obsahuje pouze informaci, že případ bude eventuálně předán OFS.

Žalovaný rovněž poukázal na novelu ZRP č. 25/2015 Sb., která měla za cíl zlepšit postavení žadatelů a příjemců dotace, což je reflektováno i v ustanovení § 14f ZRP. Výzva tedy byla uplatněna ve prospěch příjemce dotace. Pokud by nebyl uplatněn postup dle ustanovení § 14f ZRP, muselo by MŽP považovat zjištěné nesrovnalosti jako porušení rozpočtové kázně a postupovat podle § 44 an. ZRP a dát podnět k prošetření přímo OFS, který za porušení rozpočtové kázně obvykle stanoví i penále.

K naplnění 3. podmínky MŽP konstatuje, že tato není splněna, neboť jako poskytovatel dotace zaslal výzvu příjemci zcela zákonně – v souladu s ustanovením § 14f odst. 3 ZRP. Poskytovatel dotace se důvodně domníval, že došlo k nedodržení účelu dotace a k porušení podmínek, za nichž byla poskytnuta, a proto vyzval příjemce dotace k jejímu vrácení. K námitce, že žalovaný nepřihlédl k závažnosti porušení rozpočtové kázně, žalovaný dodává, že toto porušení může konstatovat až OFS v rámci řízení o dané věci. Zároveň platí, že poskytovatel dotace má možnost stanovit další podmínky, které musí příjemce dotace splnit, což zahrnuje i možnost, nikoli povinnost, sankcionovat neplnění odvodem nižším, než je celková částka dotace.

K šestému žalobnímu bodu žalovaný dodává, že ani 6. podmínka není splněna, neboť se nejedná o přímo vynutitelnou výzvu zkracující subjektivní práva žalobce a tudíž ani nemůže být považována za trvající zásah do právní sféry žalobce.

Vzhledem k tomu, že předmětná výzva nesplňuje čtyři ze šesti podmínek důvodnosti ochrany dle ustanovení § 82 a násl. s. ř. s., navrhuje žalovaný zamítnutí žaloby.

Městský soud v Praze o věci samé rozhodl bez nařízení jednání, neboť žalobce i žalovaný po řádném poučení soudem ve stanovené lhůtě dvou týdnů svůj nesouhlas s takovým projednáním věci nevyjádřili (§ 51 s. ř. s.).

Městský soud v Praze posoudil věc takto:

Žalobcem tvrzený zásah spočívá ve vydání Výzvy k úhradě prostředků dotčených pochybením, ze dne 16. 6. 2017.

Podle § 14f odst. 3 ZRP poskytovatel písemně vyzve příjemce dotace k vrácení dotace nebo její části v jím stanovené lhůtě, pokud se na základě kontrolního zjištění důvodně domnívá, že příjemce dotace v přímé souvislosti s ní a) porušil povinnost stanovenou právním předpisem, s výjimkou povinnosti podle § 14 odst. 4 písm. k); b) nedodržel účel dotace, nebo; c) porušil jinou podmínku, za které byla dotace poskytnuta a u které nelze vyzvat k provedení opatření k nápravě podle odstavce 1.

Podle § 82 s. ř. s. každý, kdo tvrdí, že byl přímo zkrácen na svých právech nezákonným zásahem, pokynem nebo donucením (dále jen „zásah“) správního orgánu, který není rozhodnutím, a byl zaměřen přímo proti němu nebo v jeho důsledku bylo proti němu přímo zasaženo, může se žalobou u soudu domáhat ochrany proti němu nebo určení toho, že zásah byl nezákonný.

Soud shledává vhodným poukázat rovněž na důvodovou zprávu k zákonu č. 25/2015 Sb. kterým se mění ZRP, kdy v případě porušení podmínek, které stanovil poskytovatel podle § 14 odst. 4 písm. g), je vhodné v případě postupu poskytovatele podle § 14f preferovat provedení nápravy před finančním postihem příjemce. Stanovení opatření k nápravě přichází samozřejmě v úvahu pouze v případě stanovení nižšího odvodu podle § 14 odst. 6 a objektivní možnosti nápravu sjednat. V případě, že není možné provést opatření k nápravě, poskytovatel dotace vyzve příjemce dotace k vrácení dotace nebo její části ve stanovené lhůtě. Zároveň důvodová zpráva ve stejném bodě stanovuje, že ustanovení neobsahuje možnost pro příjemce požádat o kontrolu, protože není povinen výzvě k provedení opatření k nápravě ani vrácení dotace či její části vyhovět.

Soud vycházel při posouzení ochrany žalobce ve smyslu ust. § 82 s.ř.s. z žalobcem uváděných tvrzení obsažených v žalobě a posuzoval splnění podmínek pro přiznání ochrany dle § 82 a násl. s. ř. s.

Lze konstatovat, že naplnění podmínek shledal soud v daném případě toliko ve vztahu ke čtvrtému a pátému žalobnímu bodu.

Předmětnou výzvu lze subsumovat pod legislativní zkratku „zásah“ uvedenou v § 82 s. ř. s., neboť se nejedná o rozhodnutí, ale o pokyn veřejné správy směřující proti jednotlivci. Tímto je splněna 4. podmínka nezbytná pro odůvodněnost ochrany dle § 82 an. s. ř. s. Výzva je rovněž zaměřena přímo proti žalobci a tedy je splněna i 5. podmínka pro důvodnost ochrany.

Ostatní žalobní body však soud shledal nedůvodnými.

V prvním a druhém žalobním bodu žalobce tvrdí, že je, coby příjemce dotace, vyzván žalovaným, aby přímo on vrátil žalovanému částku ve výši 100% poskytnuté dotace na projekt a že tedy je tímto 1. podmínka splněna. Rovněž (s poukazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 3. 2005, sp. zn. 6 A 25/2002) má zato, že pro aktivní legitimaci postačuje skutkově podložené tvrzení, že zásah správního orgánu se negativně projevil v právní sféře žalobce, a protože po žalobci je autoritativně vyžadováno navrácení poskytnutých prostředků, jedná se o zásah, který se negativně projevuje v jeho právní sféře, tudíž i 2. podmínka je splněna.

Soud se oběma body zabýval současně, neboť spolu úzce souvisí. S ohledem na ustanovení § 14f ZRP a důvodovou zprávu k zákonu č. 25/2015 Sb. soud odkazuje na výše

zmíněné rozhodnutí NSS 2 Aps 1/2005 kde soud konstatoval, že „[n]ejsou však splněny 1. a 2. podmínka (přímé zkrácení na právech – pozn.), a to proto, že výzva je úkonem sice apelativním, majícím přimět stěžovatele, aby něco učinil, avšak zároveň přímo nevynutitelným a ve své podstatě pouze informativním, kterým se žádná práva stěžovatele nezkracují, tj. proti jeho vůli neomezují, tím méně tak přímo.“ V daném případě měl zásah spočívat ve vydání výzvy, jejímž obsahem bylo sdělení, že má žalobce uhradit 28 566 285,24 Kč z prostředků FS a 5 041 109,16 Kč z prostředků SFŽP. Výzva neobsahuje žádnou sankci, která by následovala v případě nevyhovění výzvy (např. v podobě penále), nýbrž obsahuje v poučení informaci o tom, že v případě neuhrazení dané částky bude případ předán příslušnému OFS k posouzení a vymáhání odvodu dle § 44, § 44a ZRP a § 175 zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád.

Přípis, který obsahuje sdělení o stavu určitého řízení, přímo nevynutitelnou výzvu, aby žalobce něco učinil a informaci o případných negativních důsledcích nesplnění, ještě nelze považovat za zkrácení subjektivních práv žalobce, potažmo zásah, proti kterému se žalobce brání předmětnou žalobou. Jak ve výše uvedeném rozsudku Nejvyšší správní soud poznamenal, „[p]rávní řád totiž neposkytuje a ani nemůže poskytovat ochranu před subjektivním (a nezdídká i psychologicky zcela pochopitelným a z lidského hlediska důvodným) pocitem ohrožení či nejistoty, nýbrž jen ochranu subjektivních práv, tedy konkrétních práv určité osoby.“

V návaznosti na uvedené lze shrnout, že žalobou napadená výzva je sdělením toliko apelativním, přímo nevynutitelným a informativním. Z těchto důvodů tedy nemohla přímo zkrátit práva žalobce, tudíž první dvě podmínky pro poskytnutí ochrany proti nezákonnému zásahu nejsou splněny a první dva žalobní body jsou nedůvodné.

Pro úplnost soud dodává, že i výzva může být způsobilá ochrany dle § 82 s. ř. s., musí se však jednat o výzvu toliko autoritativní, přímo zkracující na subjektivních právech, kdy relevantní zákonné ustanovení ukládá sankci za její nesplnění. Příkladem může být ustanovení § 31 odst. 9 zákona č. 13/1997 Sb., o pozemních komunikacích, kdy silniční správní úřad je povinen do 7 dnů ode dne, kdy se dozvěděl o zřízení nebo existenci reklamního zařízení umístěného v rozporu s odstavcem 2, 3 nebo 5 v silničním ochranném pásmu bez povolení vydaného příslušným silničním správním úřadem podle odstavce 1, vyzvat vlastníka reklamního zařízení k jeho odstranění. Vlastník reklamního zařízení je povinen reklamní zařízení neprodleně, nejdéle do pěti pracovních dnů po doručení výzvy příslušného silničního správního úřadu, odstranit. Neučiní-li tak, silniční správní úřad zajistí do 15 pracovních dnů zakrytí reklamy a následně zajistí odstranění a likvidaci reklamního zařízení na náklady vlastníka tohoto zařízení. Odstranění reklamního zařízení a jeho likvidace bude provedeno bez ohledu na skutečnost, zda reklamní zařízení bylo povoleno stavebním úřadem. K tomu srov. rozsudek Městského soudu ze dne 22. 7. 2014, č. j. 11 A 23/2014 – 24, rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 3. 2016, č. j. 9 As 130/2016 – 39 či rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 5. 2016, č. j. 6 As 69/2016 – 39, v němž soud konstatoval, že výzva je první fází, v níž se lze prostřednictvím žaloby bránit proti nezákonnému zásahu.

Ve třetím žalobním bodu žalobce spatřuje nezákonnost zásahu v nesprávném postupu žalovaného, který dle žalobce v rozporu s požadavky ustanovení § 14f odst. 4 ve spojení s § 14 odst. 6 ZRP nepřihlédl k závažnosti porušení rozpočtové kázně a jeho vlivu

na dodržení účelu dotace. Nadto žalovaný ani nezdůvodnil, jakými hledisky se řídil při stanovení 100% výše finanční opravy i přesto, že žalobce si poskytnutou dotaci neponechal, ale použil ji v souladu s účelem, pro který byla udělena. Žalobce je toho názoru, že rozhodnutí o stanovení finanční opravy musí vždy obsahovat přezkoumatelné posouzení závažnosti, důsledků a okolností porušení.

Soud konstatuje, že žalovaný zaslal výzvu žalobci v souladu se zákonem, konkrétně v souladu s ust. § 14f odst. 3 ZRP, kdy se na základě kontrolního zjištění (Protokol o výsledku veřejnosprávní kontroly na místě ze dne 2. 11. 2013) důvodně domníval, že příjemce dotace v přímé souvislosti s ní nedodržel účel dotace a porušil podmínky, za nichž byla dotace poskytnuta, u nichž nelze vyzvat k provedení opatření k nápravě.

Podle § 44a odst. 11 ZRP *správu odvodů za porušení rozpočtové kázně a penále vykonávají finanční úřady podle daňového řádu. Porušitel rozpočtové kázně má při správě odvodů za porušení rozpočtové kázně postavení daňového subjektu. Finanční úřad poskytuje na vyžádání informace získané při správě odvodů správnímu orgánu, který rozhodl o poskytnutí prostředků ze státního rozpočtu, státních finančních aktiv, státního fondu nebo Národního fondu, a orgánu oprávněnému ke kontrole těchto poskytnutých prostředků, jakož i ke kontrole použití prostředků státního rozpočtu nebo jiných peněžních prostředků státu, jde-li o informace týkající se správy odvodu za porušení rozpočtové kázně; to platí i pro příslušný orgán Evropské unie a správní orgán, který se podílí na správě těchto prostředků poskytnutých ze zahraničí. Penále, které vzniklo v důsledku porušení rozpočtové kázně před vyměřením, je splatné do 30 dnů ode dne doručení platebního výměru. Odvod a penále lze vyměřit do 10 let od 1. ledna roku následujícího po roce, v němž došlo k porušení rozpočtové kázně.* S ohledem na toto ustanovení se soud ztotožňuje s vyjádřením žalovaného, a sice, že v posuzovaném případě porušení rozpočtové kázně může konstatovat až OFS v rámci řízení v dané věci a tedy žalovaný nemohl přihlídnout k závažnosti porušení rozpočtové kázně.

Zároveň soud poukazuje na § 14 odst. 4 písm. g) ZRP, kdy *[v]yhoví-li poskytovatel žádosti o poskytnutí dotace nebo návratné finanční výpomoci, vydá písemné rozhodnutí, které obsahuje...g) případné další podmínky, které musí příjemce v souvislosti použitím dotace nebo návratné finanční výpomoci splnit.* Žalovaný tak učinil a zároveň využil možnosti sankcionovat neplnění podmínek dotace odvodem nižším, než je celková částka dotace, jak vyplývá z § 14 odst. 6 ZRP a to konkrétně u zjištění č. 2, 3 a 4. V případě závažných nesrovnalostí a podezření na porušení rozpočtové kázně však snížený odvod v RoPD stanoven nebyl a korekce byla určena ve výši 100 %, jak vyplývá ze zjištění č. 1 a 5. Z těchto důvodů soud shledal třetí žalobní námitku nedůvodnou.

V šestém žalobním bodu je žalobce toho názoru, že ke dni podání žaloby byl již v prodlení se splněním povinnosti vyplývající z výzvy a účinky nezákonného zásahu tak do dnešního dne trvají.

Vzhledem k tomu, že předmětná výzva není přímo vynutitelná a nelze ji tak považovat za zkrácení subjektivních práv žalobce, nemůže být ani považována za trvající zásah do práv žalobce. Rovněž této námitce soud z uvedeného důvodu nemohl přisvědčit.

Nejvyšší správní soud v rozsudku 2 Aps 1/2005 judikoval, že *„není-li splněna byť jen jediná z kumulativně formulovaných podmínek důvodnosti ochrany podle § 82 s. ř. s., je nutno*

takovou ochranu odepřít a žalobu, která se jí domáhá, zamítnout. Vzhledem k tomu, že čtyři ze šesti podmínek důvodnosti ochrany dle § 82 s. ř. s. nejsou splněny je soud nucen ochranu, jíž se žalobce předmětnou žalobou domáhá, odepřít.

Ze shora uvedených důvodů dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

O nákladech řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle kterého má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Ve věci měl plný úspěch žalovaný, avšak žalovanému v řízení žádné náklady nad rámec jeho běžných činností nevznikly. Soud proto rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů tohoto řízení.

P o u č e n í: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 25. října 2017

JUDr. Ludmila Sandnerová, v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení: H., DiS.